

VESTRE LANDSRET DOM

afsagt den 8. juli 2020

Sag BS-xxx/2018-VLR
(11. afdeling)

FOA Fag og Arbejde som mandatar for
Appellanten
(advokat Kira Kolby Christensen)

mod

Ankestyrelsen
(advokat Jens Balle)

Retten i Sønderborg har den 10. januar 2018 afsagt dom i 1. instans (sag BS-xxx/2017-SON, tidligere BS xxx/2017).

Landsdommerne Thomas Jønler, Claus Rohde og Anja Hedegaard Nielsen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, Appellanten, har over for indstævnte, Ankestyrelsen, gentaget sine påstande for byretten med en ændring af begyndelsesdatoen til den marts 2009 i påstand 1. Påstandene er herefter sålydende:

Påstand 1

Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten som følge af den anerkendte arbejdsskade af marts 2006 er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på 55 % med virkning fra marts 2009 og frem til august 2011, subsidiært en af retten skønsmæssigt fastsat mindre procentsats og/eller senere virkningstidspunkt.

Påstand 2

Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten som følge af den anerkendte arbejdsskade er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på 25 % med virkning fra september 2011 og frem til juni 2014, subsidiært en af retten fastsat mindre procentsats.

Påstand 3

Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten som følge af den anerkendte arbejdsskade er påført et erhvervsevnetab på 50 % med virkning fra juni 2014, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17 a, stk. 4, subsidiært en af retten skønsmæssigt fastsat mindre procentsats.

Ankestyrelsen har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

Retslægerådet har den 13. januar 2020 afgivet erklæring i sagen. Det fremgår heraf bl.a.:

"Spørgsmål 1:

Havde Appellanten inden arbejdsskaden den marts 2006 varige lidelser i sin ryg?

Retslægerådet bedes i givet fald beskrive disse - gerne med angivelse af diagnoser.

Den august 2005 er der i egen læges journal oplysninger om smerter i lænderegionen efter forkert løft. Der er i journalmaterialet ikke oplysninger om forudbestående længere varende rygmerter.

Spørgsmål 2:

Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, bedes Retslægerådet oplyse, om de beskrevne lidelser forud for arbejdsskaden den marts 2006 gav anledning til varige gener hos Appellanten?

Og i så fald om de pågældende gener indebar bevægelsesindskrænkninger i ryggen?

Retslægerådet bedes begrunde sit svar.

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 1. Der er ved konsultationen den august 2005 ikke oplysninger om bevægeindskrænkning af ryggen.

Spørgsmål 3:

Retslægerådet bedes beskrive Appellantens lidelser med også gener til følge i ryggen efter arbejdsskaden den marts 2006.

Retslægerådet bedes ved sin besvarelse så vidt muligt angive diagnoserne, som rådet lægefagligt vurderer ligger til grund for Appellantens gener.

Efter ulykkestilfældet den marts 2006 har sagsøger klager over lænderygsmarter og smarter ved venstre bækkenled, derudover sovende fornemmelse i venstre ben. Billeddiagnostik, herunder MR-skanning fra 2010, har vist stort set normale forhold og ikke fundet holdepunkt for nerverodstryk.

Den kliniske diagnose er: uspecifikke lave lænderygsmarter.

Spørgsmål 4:

Ifølge de lægelige akter er der hos Appellanten påvist degenerative forandringer i ryggen efter arbejdsskaden den marts 2006.

Kan det efter Retslægerådets vurdering lægefagligt lægges til grund, at Appellanten efter skaden den marts 2006 har symptomer i form af smarter fra primært sine degenerative forandringer?

Er det efter Retslægerådets vurdering almindeligt, at der kan forekomme degenerative forandringer, uden at det giver anledning til gener?

Ved MR-skanningen i 2010, er der ikke, efter Retslægerådets billedsagkyndige vurdering, fundet degenerative forandringer, ej heller forandringer tydende på Morbus Scheuermann.

Spørgsmål 5:

Retslægerådet bedes oplyse, om det på baggrund af de lægelige akter kan lægges til grund, at Appellanten også forinden arbejdsskaden den marts 2006 havde degenerative forandringer i sin ryg?

Er det efter Retslægerådets vurdering overvejende sandsynligt, at de hos Appellanten påviste degenerative forandringer (hvad enten de er påvist før eller efter arbejdsskaden) også uafhængigt af arbejdsskaden den marts 2006 ville have udløst smarter med bevægelsesindskrænkning til følge?

Er det med andre ord overvejende sandsynligt, at de hos Appellanten påviste degenerative forandringer i alle tilfælde (altså uden anden lidelse i ryggen og uden arbejdsskaden) ville have indebåret symptomer i form af smarter og bevægelsesindskrænkning?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 4.

Spørgsmål 6:

Er det Retslægerådets vurdering, at Appellanten har en Morbus Scheuermann?

Retslægerådet bedes i givet fald oplyse, om det på baggrund af de lægelige akter kan lægges til grund, at Appellanten forinden ulykken den marts 2006 havde symptomer i form af smerter på sin Morbus Scheuermann?

Kan det efter Retslægerådets vurdering lægefagligt lægges til grund, at Appellanten efter skaden den marts 2006 har symptomer i form af smerter fra også sin Morbus Scheuermann?

Med forbehold for at spørgsmålet er hypotetisk kan det i givet fald efter Retslægerådets vurdering lægges til grund, at Appellantens Morbus Scheuermann med overvejende sandsynlighed ville have påført hende symptomer i form af smerter og bevægelsesindskrænkning i ryggen, også selvom arbejdsskaden den marts 2006 ikke var indtrådt?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 4.

Spørgsmål 7:

Er det efter Retslægerådets vurdering sandsynligt, at arbejdsskaden den marts 2006 udgjorde en udløsende faktor for den efterfølgende udvikling af Appellantens gener i ryggen, som beskrevet i besvarelsen af spørgsmål 3? (der henvises her til navnlig sagens bilag 3 og 7)

Retslægerådet bedes begrunde sit svar og i den forbindelse angive, hvilke momenter der efter Retslægerådets opfattelse taler henholdsvis for og imod, at arbejdsskaden den marts 2006 har været udløsende årsag i forhold til Appellantens symptomer på gener og smerter i ryggen.

Retslægerådet kan konstatere en tidsmæssig sammenhæng mellem ulykkestilfældet den marts 2006 og de efterfølgende, ved mange konsultationer og behandlingsforløb, dokumenterede længerevarende rygsmerter.

Spørgsmål 8:

Vurderer Retslægerådet, at Appellanten som følge af eventuelle dispositioner var særlig modtagelig for at udvikle varige smerter i ryggen efter arbejdsskaden den marts 2006?

Sagsøger er beskrevet som betydelig overvægtig - BMI over 40. Overvægt er en risikofaktor for udvikling af lave lænderyg smerter.

Spørgsmål 9:

Er det Retslægerådets vurdering, at følgerne efter arbejdsskaden den marts 2006 under alle omstændigheder bidrager til Appellantens samlede genebillede i forhold til ryggen?

Retslægerådet bedes i givet fald kvalificere arbejdsskadens bidrag - altså om bidraget er ubetydeligt eller af betydende karakter.

I fald det ikke er muligt lægefagligt at kvalificere betydningen af arbejdsskadens bidrag bedes Retslægerådet oplyse dette.

Det er Retslægerådets vurdering, at ulykkestilfældet den marts 2006 yder et betydeligt bidrag til sagsøgers fortsatte ryggener.

Spørgsmål 10:

Supplerende til besvarelsen af spørgsmål F-I bedes Retslægerådet oplyse, om Appellantens psykiske lidelse er uden forbindelse til hendes arbejdsskade i ryggen den marts 2006?

Eller om arbejdsskaden i ryggen med dens konsekvenser bidrager til hendes psykiske tilstand?

Er det i den forbindelse og efter Retslægerådets vurdering almindeligt, at en skade med varige smerter til følge kan påvirke den psykiske tilstand og i givet fald hvordan?

Sagsøgers psykiske problemstilling består i forsænket stemningsleje. Denne problemstilling har ikke årsagssammenhæng med ulykkestilfældet. Varige smertegener vil kunne give anledning til perioder med forsænket stemningsleje, men ikke psykisk sygdom.

Spørgsmål 11:

Giver sagen i øvrigt Retslægerådet anledning til bemærkninger?

Nej.

Spørgsmål A:

Hvilke gener pådrog Appellanten sig ved arbejdsskaden den marts 2006, som den er beskrevet i anmeldelsen af april 2006 (bilag 1)?

I anmeldelsen til arbejdsskadestyrelsen den april 2006 (bilag 1) foreligger det oplyst, at sagsøger mærkede et knæk i ryggen og et par timer senere oplevede rygsmerter.

Spørgsmål B:

Såfremt Retslægerådet i spørgsmål A vurderer, at Appellanten alene pådrog sig en bløddelsskade, bedes Retslægerådet oplyse, om bløddelsskader efter almindelig lægefaglig erfaring vil udvikle og forværre sig over tid?

Uspecifikke lave lænderyg smerter, som det drejer sig om i sagen, vil hos de fleste forsvinde i løbet af relativt kort tid. Nogen oplever dog kroniske eller hyppigt tilbagevendende smerter.

Spørgsmål C:

Retslægerådet anmodes om at oplyse, om de i spørgsmål A anførte lidelser er til hinder for, at Appellanten kan varetage et arbejde som lægesekretær uden skånehensyn?

Retslægerådet er ikke i stand til at besvare det stillede spørgsmål; funktionsevne er således ikke et veldefineret medicinsk begreb og kan ikke gøres til genstand for en lægefaglig vurdering uden en konkretisering af hvilken specifik funktion, der måtte være tale om, og hvori begrænsningen måtte bestå.

Spørgsmål D:

Er arbejdsskaden den marts 2006 årsag til Appellantens ryggener, som de er beskrevet i sagens lægelige akter fra den juli 2008 og frem?

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 7, 8 og 9.

Spørgsmål E:

Hvad er årsagen til Appellantens senest beskrevne ryggener (bilag 24)?

Såfremt spørgsmålet ikke lader sig besvare med sikkerhed, bedes Retslægerådet angive, om den mest sandsynlige årsag er:

- a) Appellanten egne helbredsmæssige forhold, herunder degenerative forandringer og den konstaterede Morbus Scheuerman*
- b) arbejdsskaden den marts 2006,*
- c) eventuelt andre, herunder uoplyste forhold, eller*
- d) en kombination af et eller flere af ovenstående forhold og da hvilke?*

Er der tvivl om årsagen, bedes Retslægerådet begrunde svaret, og forklare, hvad denne tvivl skyldes, og hvad der taler for, henholdsvis imod, en sammenhæng med forhold a) - c) eller eventuelt en kombination (e) heraf.

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 7, 8 og 9. Jævnfør besvarelsen af spørgsmål 4, er det ikke Retslægerådets vurdering, at sagsøger lider af degenerativ rygsgdom eller Morbus Scheuermann.

Spørgsmål F:

Appellanten blev sygemeldt i januar 2012 på grund af depression (bilag 22). Hvad er årsagen til Appellantens psykiske gener på dette tidspunkt?

Såfremt spørgsmålet ikke lader sig besvare med sikkerhed, bedes Retslægerådet angive, om den mest sandsynlige årsag er:

- a) Appellanten egne forhold, herunder sociale forhold mv.,*
- b) arbejdsskaden den marts 2006, eller*
- c) andre forhold*

Er der tvivl om årsagen, bedes Retslægerrådet begrunde svaret, og forklare, hvad denne tvivl skyldes, og hvad der taler for, henholdsvis imod, en sammenhæng med forhold a), b) og c).

c) andre forhold.

Spørgsmål G:

Hvad er årsagen til Appellantens psykiske gener, som de senest er beskrevet (bilag 24)?

Såfremt spørgsmålet ikke lader sig besvare med sikkerhed, bedes Retslægerrådet angive; om den mest sandsynlige årsag er:

a) Appellanten egne forhold, herunder sociale forhold mv.,

b) arbejdsskaden den marts 2006, eller

c) andre forhold

Er der tvivl om årsagen, bedes Retslægerrådet begrunde svaret, og forklare, hvad denne tvivl skyldes, og hvad der taler for, henholdsvis imod, en sammenhæng med forhold a), b) og c).

c) andre forhold.

Spørgsmål H:

Med henvisning til spørgsmål F og G bedes Retslægerrådet oplyse, om det har betydning for Retslægerrådets vurdering af årsagssammenhængen mellem arbejdsskaden og Appellantens psykiske gener, at de psykiske symptomer først debuterede i januar 2012, dvs. næsten 6 år efter arbejdsskaden?

Ja.

Spørgsmål I:

Kan depression forekomme uden nogen ydre årsag?

Ja.

..."

Parterne har været enige om, at Ankestyrelsen ikke har tillagt Appellantens overvægt betydning i sin bedømmelse af erhvervsevnetabet.

Forklaringer

Appellanten har afgivet supplerende forklaring.

Appellanten har forklaret, at hun på grund af smerter under revalideringen i 2008-2011 ikke havde overskud til at deltage i sociale sammenhænge. Hun

blev samtidig presset til ikke at have sygemeldinger, da dette ville gå ud over hendes kolleger, og hun skulle bevise overfor andre, at hun havde smerter. Forløbet var stressende og hårdt for hende. Hun gik derfor ned med flaget i 2012 med en depression.

Hun har ikke haft psykiske problemer før arbejdsskaden og har ikke fået medicinsk behandling herfor. I 2015 fik hun psykologhjælp til at få bearbejdet hele forløbet. Når lægen har afkrydset, at årsagen til henvisningen til psykolog skyldes depression, var det for, at hun så kunne få tilskud. Der var ikke så mange afkrydsningsmuligheder.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten vedrørende de omtvistede spørgsmål.

Appellanten har vedrørende påstand 1 yderligere anført, at påstanden angår opgørelsen af det midlertidige erhvervsevnetab for perioden fra genoptagelse af spørgsmålet om erhvervsevnetab til afslutningen af revalideringsperioden, herunder om der skal ske genoptagelse heraf som følge af ændringer i de indkomstoplysninger, der lægges til grund for beregningen af erstatningen.

Påstand 2 vedrører fastsættelse af den midlertidige erhvervsevnetabsprocent i perioden fra Appellantens afslutning af revalidering til lægesekretær til, hun tilkendes fleksjob. Hun har vedrørende påstand 2 ydermere anført, at det er ubestridt, at hun har en anerkendt arbejdsskade, og at ordlyden af arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, allerede af denne grund forudsætter, at Ankestyrelsen alene kan foretage fradrag i et samlet påvist erhvervsevnetab, hvis erhvervsevnetabet med overvejende sandsynlighed må henføres til forhold, der er arbejdsskaden uvedkommende.

Ankestyrelsen har ved afgørelsen af februar 2016 vurderet, at det ikke er arbejdsskaden, som ligger til grund for, at Appellanten blev tilkendt fleksjob i juni 2014, men dette er ikke korrekt. Hun har hertil anført, at det må lægges til grund, at hun frem til arbejdsskaden kunne arbejde uden et funktionstab, og at det fremgår af sagens lægelige og kommunale akter, at hun blev sygemeldt som følge af rygsmarter og depression. Det fremgår endvidere af disse akter, at hun har modtaget behandling hos psykolog, at hun ikke har modtaget medicinsk behandling for depression, og at psykologbehandlingen blev afsluttet i 2012.

Appellanten har endvidere anført, at Retslægerådet har vurderet, at arbejdsskadens følger i betydelig grad bidrager til hendes samlede gener, og at der ikke er konstateret forudbestående ryglidelser, ligesom Retslægerådet har

fastslået, at hun alene har et forsænket stemningsleje – og altså ikke har en psykisk lidelse i form af depression.

Appellanten har endelig anført, at det ved de fremlagte akter og Retslægerådets erklæring må lægges til grund, at hele hendes dokumenterede erhvervsevnetab skyldes arbejdsskaden, og at Ankestyrelsen ikke har påvist et grundlag for at foretage fradrag i erhvervsevnetabsprocenten.

Appellanten har vedrørende påstand 3 yderligere anført, erhvervsevnetabet efter arbejdsskadesikringslovens § 17 a, stk. 1, må fastsættes til 50 %, som Arbejdsskadestyrelsen i sin afgørelse af maj 2015 tilsvarende har opgjort erhvervsevnetabsprocenten til. Der er efter de lægelige og kommunale journaloplysninger og Retslægerådets udtalelse ikke er grundlag for at foretage fradrag heri.

Ankestyrelsen har yderligere anført, at det afgørende er, om der er grundlag for at tilsætte Ankestyrelsens afgørelse af februar 2016.

Vedrørende Appellantens påstand 1 har Ankestyrelsen med rette vurderet, at der ikke var grundlag for at genoptage Arbejdsskadestyrelsens tidligere afgørelser af januar 2010 og december 2010 om fastsættelse af hendes midlertidige erhvervsevnetabsprocent, imens hun var på revalidering.

Ankestyrelsen har endvidere anført, at der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne skal tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2.

I overensstemmelse hermed følger det af principafgørelse U-20-03, at der ved vurderingen af erhvervsevnetabsprocenten tages udgangspunkt i oplysninger om sikredes tidligere erhverv, tidligere og nuværende indtægt, sikredes alder, evner og uddannelse samt skadens art og omfang og sikredes muligheder for at påtage sig et arbejde uden revalidering.

Det fremgår også af principafgørelsen, at erhvervsevnetabsprocenten skal fastsættes ud fra et skøn og ikke på baggrund af en lønberegning. Som også anført i byrettens præmisser side 22 kan den omstændighed, at årslønnen er ændret, derfor ikke i sig selv begrunde, at afgørelsen skal genoptages på forvaltningsretligt grundlag.

Ankestyrelsen har endelig anført, at Appellantens erhvervsevnetabsprocent i perioden med rette er fastsat skønsmæssigt til 15% under hensyn til hendes kompetencer og muligheder for at opretholde en indtjening, hvis mulighe-

den for revalidering ikke forelå, og at Appellanten ikke har godtgjort et sikkert grundlag for at tilsidesætte dette skøn.

Ankestyrelsen har vedrørende Appellantens påstand 2 endvidere anført, at Ankestyrelsen ved afgørelsen af marts 2012 fandt, at hendes erhvervsevne ikke var nedsat efter endt revalidering til lægesekretær, og at Ankestyrelsen med rette vurderede, at Appellanten havde en fuld erhvervsevne som lægesekretær, hvor det var muligt for hende at opretholde en indtjening, som ikke var mindst 15 % mindre end, hvad hun kunne have tjent, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt. Ankestyrelsen lagde i afgørelsen vægt på, at Appellanten den juni 2007 fik tilkendt et varigt mén på 10 % for lænderygsmerter med udstråling til venstre ben, og at et arbejde som lægesekretær ikke indeholder rygbelastende arbejde, samt at der i arbejdet var mulighed for varierende arbejdsstillinger. Appellantens skånebehov kunne således tilgodeses i dette arbejde.

Ankestyrelsen har endvidere anført, at denne vurdering støttes af den forklaring, som Ankestyrelsens lægekonsulent, speciallæge i ortopædkirurgi, Jørn Gulddammer afgav for byretten. Endelig indgik det i Ankestyrelsens vurdering, at Appellanten under sin revalidering arbejdede 37 timer ugentligt.

Ankestyrelsen har endvidere anført, at Retslægerådets udtalelse ikke giver grundlag for en anden vurdering.

På denne baggrund har Ankestyrelsen anført, at Appellanten ikke under sagen har fremlagt nye, væsentlige oplysninger, som tilvejebringer en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald.

Ankestyrelsen har vedrørende Appellantens påstand 3 supplerende anført, at de lægelige akter som også anført vedrørende påstand 2 ikke understøtter, at hun skulle være forhindret i at arbejde i samme omfang som hidtil, og at hendes psykiske tilstand efter Retslægerådets besvarelse af spørgsmål 10, F og G med overvejende sandsynlighed ikke har sammenhæng med arbejdsskaden.

Landsrettens begrundelse og resultat

Ad påstand 1

Arbejdsskadestyrelsen har ved tidligere afgørelser fastsat erhvervsevnetabsprocenten til 15 %, og Ankestyrelsen har i sin afgørelse af februar 2016 tiltrådt forhøjelse af Appellantens årsløn og tiltrådt, at der ikke skal ske genoptagelse af afgørelserne om erhvervsevnetabsprocenten under revalidering.

Det fremgår af § 17, stk. 2, i den tidligere arbejdsskadesikringslov, at der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes mulig-

heder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. Det er ubestridt, at Appellanten gennemførte uddannelsen til lægesekretær.

Da Appellanten var under revalidering i perioden og dermed ikke var tilbage på arbejdsmarkedet, må erhvervsevnetabsprocenten fastsættes på baggrund af et skøn over, hvad hun kunne eller burde kunne tjene på arbejdsmarkedet med udgangspunkt i hendes tidligere indkomst

Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten, at Appellanten ikke har godtgjort, at der er det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens skøn.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom vedrørende påstand 1.

Ad påstand 2

Ankestyrelsen afviste i afgørelsen af februar 2016 at genoptage sin tidligere afgørelse af marts 2012 om, at Appellanten ikke var berettiget til erstatning for erhvervsevnetab, idet Ankestyrelsen fandt, hun ville kunne varetage en fuldtidsstilling inden for det område, hun var revalideret til.

Det følger af formodningsreglen i arbejdsskadesikringslovens § 12, stk. 2, at et påvist tab af erhvervsevne anses for en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler imod.

Det fremgår af de lægelige oplysninger i sagen, at Appellanten siden arbejdsskaden den marts 2006 har klaget over smerter i ryggen og har gennemgået en række undersøgelser og behandlinger, uden at rygproblemerne blev afhjulpet. Det fremgår endvidere af sagens oplysninger, at Appellanten under revalideringen både over for egen læge og kommunen siden 2009 gentagne gange har gjort opmærksom på, at hun trods skånehensyn og tildelte hjælpemidler havde vanskeligheder med at gennemføre studiet og ikke forventede at kunne arbejde fuld tid, og at hun havde mange sygedage under praktikforløbet og den efterfølgende ansættelse frem til sin sygemelding i 2012. Den juni 2014 blev hun visiteret til et fleksjob.

Retslægerådet har ved besvarelse af spørgsmål 7 konstateret, at der er tidsmæssig sammenhæng mellem ulykken og de efterfølgende, ved mange konsultationer og behandlingsforløb, dokumenterede længerevarende rygmerter. Diagnosen betegnes ifølge Retslægerådets svar på spørgsmål 3 og B som uspecifikke lave længerygmerter, som hos de fleste vil forsvinde efter relativt kort tid, men for nogle opleves som kroniske eller hyppigt tilbagevendende.

Retslægerrådet har ved sin besvarelse af spørgsmål 9 vurderet, at arbejdsskaden yder et betydeligt bidrag til Appellantens fortsatte ryggener.

Det fremgår endvidere af Retslægerrådets besvarelse af spørgsmål 1, 2, 4, 5, 6 og E, at der i de lægelige journaler ikke er oplysninger om, at Appellanten forud for arbejdsskaden led af længerevarende rygsmerter, eller at der var tegn på degenerative forandringer eller Morbus Scheuermann.

Det fremgår desuden af Retslægerrådets besvarelse af spørgsmål 10, F og G, at Appellantens psykiske problemstilling består i forsænket stemningsleje, som ikke har årsagssammenhæng med ulykkestilfældet, men at varige smerte-gener kan give anledning til perioder med forsænket stemningsleje.

Landsretten tiltræder, at det kan lægges til grund, at Appellanten efter sin revalidering – uanset tildelte hjælpemidler – ikke har været i stand til at arbejde på fuld tid som lægesekretær.

Efter det anførte om Appellantens sygeforløb og Retslægerrådets udtalel-ser, hvor det afvises, at hun led af forudbestående lidelser, som kunne have udviklet rygsmerterne, finder landsretten, at Ankestyrelsen ikke har godtgjort, at det er overvejende sandsynligt, at Appellantens nedsatte erhvervsevne skyldes andre forhold end rygsmerter forårsaget af arbejdsskaden.

Ankestyrelsen har i sin afgørelse opreguleret Appellantens skønsmæssigt fastsatte årsindtægt, og Ankestyrelsen har ikke bestridt opgørelsen af den midlertidige erhvervsevnetabsprocent.

Landsretten tager herefter Appellantens påstand 2 til følge, således at Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten som følge af den anerkendte arbejdsskade er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på 25 % med virkning fra september 2011 og frem til juni 2014.

Ad påstand 3

Af de samme grunde, som er anført vedrørende påstand 2, finder landsretten, at der ikke er grundlag for at nedsætte erhvervsevnetabet som følge af forudbestående eller konkurrerende lidelser.

Da opgørelsen af erhvervsevnetabsprocenten til 50 % er ubestridt, tager landsrettens Appellantens påstand 3 til følge, således at Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten er påført et erhvervsevnetab på 50 % med virkning fra den 4. juni 2014, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17 a, stk. 4.

Efter sagens udfald skal Ankestyrelsen i sagsomkostninger for begge retter betale 154.000 kr. til FOA Fag og Arbejde som mandatar for Appellanten.

150.000 kr. af beløbet er til dækning af udgifter til advokatbistand og 4.000 kr. til retsafgift. Ankestyrelsen skal endvidere betale 129.000 kr. til statskassen svarende til 125.000 kr. til advokatudgifter og 4.000 kr. i retsafgift, som skulle have været betalt, hvis Appellanten ikke havde haft fri proces i byretten. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom vedrørende påstand 1 stadfæstes.

Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten som følge af den anerkendte arbejdsskade er påført et midlertidigt erhvervsevnetab på 25 % med virkning fra september 2011 og frem til juni 2014.

Ankestyrelsen skal anerkende, at Appellanten er påført et erhvervsevnetab på 50 % med virkning fra den juni 2014.

I sagsomkostninger for begge retter skal Ankestyrelsen inden 14 dage betale 154.000 kr. til FOA Fag og Arbejde som mandatar for Appellanten og 129.000 kr. til statskassen. Beløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 08-07-2020 kl. 10:03

Modtagere: Appellant Appellanten, Retslægeråd Civilstyrelsen,
Indstævnte Ankestyrelsen